

lim, aut sustineam vecors, ingratus, impius? Ah! si potius prae-ritae delicta juventutis sanguineis de-tere & expiare lachrymis, possim! Interim has habe tibi, o Deus, qualescumque lachrymas, quas ve-rus ac sincerus peccatorum meorum dolor ex ipsa cordis duritie tandem elicit!

Quamquam o me infelicem! do-leo ereptam tibi à me semel in Cal-variae monte vitam; nec adverte im-prudens, quoties ejusdem parricidii xus te, te in meo corde crucifixe-rim! Unde porro tanta lachryma-rum copia tot eluendis piaculis suf-ficiat? Ita res enim se habet, Ado-lescentes. Peccata nostra Christi do-lores ac mortem renovant, quod altera Orationis parte superest brevi-ter demonstrandum.

M. Pars.

Quamquam ea est Christi Domi-ni, post expletum salutis humanae negotium, felix fortunataque condi-tio, ut positus extra quascumque mortalis vitae miseriae, nihil ab ho-minum injuria metuendum habeat: quis credat tamen sic in immensum prorupisse Mortalium perversitatem, ut contra fas, contra jus omne, Chri-sti refricare vulnera, & mortem re-novare crudelissimam etiamnum me-ditentur? At non his se finibus con-tinet peccantium atrocitas, quibus parum est meditari animo tam de-testabile parricidium, nisi & illud majore scelere, quantum est in se, exequantur. Advertite quod dico, Adolescentes; quoties lethale pecca-tum admittitis, toties benignissi-mum Jesum novis doloribus affigi-tis, toties novo ipsum scelere cruci-figitis.

Neque hic quidquam ad vivum resco; cum non sit haec oratio mea, sed divini Spiritus oraculum id ip-sum contestantis, & Apostoli voce degeneres Christianos increpantis,

quod nova prorsus & inaudita cru-delitate Dei Filium in corde suo cru-cifigant. *Rursum crucifigentes sibi me-ipsis Filium Dei, & ostentui ha-bentes.*

Tamen, quis hoc sibi persuadeat, inquit; esse malitiae tantum in pec-cato vel lethali, quod saepe volu-ptatis unius, aut ambitionis, aus et-iam humanae infirmitatis partus est? Cui venit unquam in mentem, cum tentationis violentia superatus rapi-se ad peccandum sineret, hoc impu-tandum sibi esse, quod Christi tor-tor ac carnifex haberetur? Quibus revinci possit argumentis in miserum peccatorem cadere tantam sceleris ignominiam ac ferocitatem? Cau-sam petis, infelix, propter quam immanis parricidii auctorem ac reum: Oracula sancta te redarguant, quo-ties mortiferam labem admittis? Hoc igitur altissimis desige animis, eam adhaerescere peccato lethali pra-vitatem, ut, si illatam novo illo sce-lere divinae Majestati contumeliam compensari ex aequo rursus oporteret; nihilo levius ab ipso Christo justus criminis ultor Deus exigeret: piaculum, quam quod reconciliando toti humano generi Christus idem in-ara Crucis semel obtulit. Ergo bre-ves intra cordis unius angustias, quod infecit peccati labes, luctuo-sum horrendae carnificinae apparatus innocens Jesus rursus offendit. Il-lie novum opprobrii genus, novam suppliciorum seriem, nova verbera, novos clavos, novam iniqui tribuna-lis imaginem, nova funesta mortis instrumenta sibi videt apparari. *Rur-sum crucifigentes sibi meripsum Filium Dei.*

Quanta porro immanitatis est ob-ductas renovare cicatrices, & acer-bissimis amoris nostri gratia cruciatibus jam defunctum ad crudelès de-integro poenas revocare! Id cogita-

L.S.

ras sedulo ac mature perpenderas, infelix Adolefcens, cum oppignera-tam toties Deo tam solemnibus Sa-cramentis fidem violares; cum eju-rata consuetudinis mala flagitia sta-tim repeteres; cum receptam post tot relapsus gratiam primo quoque tempore prostitueres? An ergo non-dum videbatur admissum à te scele-ris satis, qui Christum olim Ju-daeorum manu interfecisses, nisi de-novo sacratissimum ipsius pectus mul-to acerbius confoderes? Acerbius dico, infortunate Adolefcens, cru-cifigi à te Dominum Jesum, quando lethali labe te polluis, quam fue-rit ab infida Judaeorum gente macla-tus. Impie illi hominem innocen-tem persequerentur, at volentem, & se salutis humanae gratia ultro devotentem: tu nolentem, invitum ac repugnantem insectaris. Illi pere-grinantem in terris, & arumnis vi-tae hujus obnoxium imperebant; tu regnantem in caelo, & de mortali infirmitate triumphantem aggredere-ris. Illi partim ignari, quid face-rent, partim aliena malevolentia compulsi cruentas in Dominum glo-riae manus injiciebant; tu sciens ac prudens, hortante nemine, nemine provocante Deum tuum petis ac trucidas. Illi semel parricidium illud detestabile perpetrarunt: tu quoties eodem te parricidio contaminasti?

Nunc igitur repete spatium pra-teriti temporis, & funestam dierum illorum memoriam recordare; cum vellicantibus te frustra conscientiae stimulis humanarum pariter divina-rumque legum contemptor turpissi-mis facinoribus indulgebas; tunc, si nescis, Dominum Deum tuum, pro te jam passum, pro te mortuum, absque quo foret, ut devota sempiternis ignibus victima inter ardentes rogos gemeres ac lamentareris; tunc, inquam, beneficii tam singularis obli-

tus Deum tuum laniabas, perime-bas, crucifigebas. Atque haec carni-ficina non longè à te, sed in oculo; non ut olim in Calvariae monte, sed in ipsis cordis tui penetralibus exercebatur. Illic effrenatae cupidi-tates tuae, rotidem veluti carnifices ad omne facinus projecti, nequissi-mae voluntatis, quae Judicis iniqui partes agebat, imperium exequaban-tur. Sedebat illa pro tribunali, &, vociferantibus horribilem in modum habitibus pravis, Crucifige, Cruci-fige, mitissimum Jesum injusta mor-te condemnabat. Continuo virgae, lora, scuticae, verbera, & alia id genus, dirissimae laniationis instrumenta expediebantur. Stabat in medio in-nocens Jesus, & tacitis nequicquam motibus infame supplicium depre-cabatur. Insilliebat in eum libido pe-tulans ac proterva, & nudatum im-misericorditer dilacerabat. Plauderant repetitis ictibus reliquae labe animae, & suis unaquaque stimu-lis instigabant furentem & acuebant. Interim feralis in corde tuo erige-batur arbor, in qua, non ut quon-dam expiandis omnium flagitiis, totique debita mundo victima, sed tibi devota uni, & nunquam fortasse profutura penderet. Te verò iner-tem & ignavum tam cruentae tra-gediae spectatorem partemque adeo longè maximam, nec impensè amo-ris recordatio, nec immanis parricidii atrocitas, nec tuam tibi arca-nis vocibus perfidiam exprobrantis Christi commiseratio insectebat, dure, crudelis, barbarea! Ah! si amicum tam acerbè, si extraneum, si mancipium tam inhumaniter excepisset, pu-deret te tui, & tuam ipsius levitiam incusares! Deum sic habuisti tam saepe, nec erubescis? nec doles? nec sciti te piget? imò gloriaris, insole-scis, & tanquam re gesta feliciter, juvenilem in modum exultas!

Ob.

Obstupefcitis, Adolescentes, novum illud, quod dico, videtur vobis & insolens. Nihil hic tamen fingo, nihil comminiscor, nihil præter modum exaggero. O miseram hominum conditionem! Quò nos cæcitas, quò vecordia dementes rapit! Judæos damnamus, & imitamur; Christum miseramur, & per peccatum rursus cruciamus; sub mentionem obitæ nostræ causa cruentæ mortis, lachrymas insita quadam misericordia vix tenemus, & eosdem luctus identidem aut innovamus, aut recenti accessione cumulamus.

Quo igitur animo esse vos deinceps oportet in peccatum, quod Christo semel quidem in Calvaria monte, vestris in cordibus toties dirissimæ necis causa extitit. Etiamne carnificem illum Servatoris vestri atque partucidam fovebitis in sinu, in amoribus, in deliciis habebitis? Heu! quæ spes salutis deinde superest, si salutis auctorem malè perditis? Ah! pereat potius tanti sceleris artifex; debitas pœnas luat, &, qui mortem intulit tam sæpe, mortem & ipse tandem aliquando patiatur. Sic erit, o Christe! Peccatum, hostem illum tibi capitalem eo, quò par est, odio habebimus: æternas hodie declaramus illi inimicitias; eum, quò quò demum se recipiat, insequemur acriter, & vel in ipsis animæ nostræ penetralibus latitantem immisericorditer immolabimus.

At te, benignissime Jesu, per isthæc vulnera, quæ, miseri quantum fecimus, nostram agunt causam, & veniam postulant, oramus atque obtestamur. Noli vel meritos abjicere: excipe gemitus illos sinceri indices doloris. Te pia moveant, quæ tu ipse excitasti in unoquoque nostrum, vitæ melioris desideria. Ac, si quam animæ nostræ partem

lethalis noxæ macula etiamnum inficeret, illam saluberrimo sanguinis tui lavacro sic ablue, ut munda tota atque integra, immortalis, quod parasti nobis tua morte, beneficio frui aliquando possit.

IN SACRO DIE

Pentecostes.

ORATIO V.

Repleti sunt omnes Spiritu sancto, & ceperunt loqui. Act. 2.

Quod olim in monte Sinai, non sine incredibili quadam admiratione, factum legimus, ut positurus Israelitico populo leges inter fulgura ac tonitrua Spiritus Domini descenderet; id ipsum succedentibus deinde temporibus in urbe Jerusalem melioribus renovatum fuisse auspiciis Christianum genus merito gloriatur. Neque enim, Adolescentes charissimi, delapso rursus in terras divino Spiritui, non ut in lapideis tabulis, sed in mortalium cordibus novas ipse leges scriberet, vel repetiti tonitruum sonitus, vel terrifici flammarum turbines, sacræ Majestatis apparatus, defuerunt. *Et factus est, inquit Lucas, repente de Cælo sonus, tanquam adventantis Spiritus vehementis... & apparuerunt illis dispersa lingua tanquam ignis.*

Verùm quàm dispar gemini illius illapsus ratio, quàm dissimilis exitus fuit! Olim, ut incredulum ac rebellem populum Religionis metu in officio contineret, præsentem se in isto formidabili comitatu divina Majestas exhibuit. Tunc, ut jacentes erigeret, recrearet perditos, afflic-

ctos

ctos consolaretur, Deus ad amantissimos discipulos delapsus est. Olim tanquam vilissimis mancipiis plenam tristissimis comminationibus legem, & durissimum servitutis jugum impositurus venerat. Tunc ut suos veterum Legalium onere eximeret, & in libertatem filiorum Dei vindicaret, apparuit. Olim, temperanciarum rerum expectatione, Deus Israelitas ad implendam legem alliciebat. Tunc, ad excitandos ad amorem sui Christianorum animos, non cælestia tantum gratiarum dona, sed & se ipsum insuper totum, bonorum omnium fontem atque originem, liberaliter impertiit. Olim ad accessum divini Numinis pavitans ac retrocedens populus exclamabat. *Non loquatur nobis dominus, ne forte moriamur.* Tunc, propioribus Dei præsentis afflatibus populi recreati, ut spiritalem vitam hauriant, dilatant ultro pectoris angustias, & factos illapsus excipiunt. Denique ut uno verbo complectar omnia, olim post mirabilem illam omnipotentis Dei ad populum suum venientis manifestationem, non legimus illos aut immutatis voluntatibus, aut moribus emendatis, aut abjuratis erroribus ad meliorem frugem se se recepisse. Tunc, post exceptum præcordiis suis divinum Spiritum, Apostoli in alios penitus mutati homines nihil pristinae infirmitatis retinent, &, quem clam atque in tenebris vix audebant profiteri, eundem palam atque omnium in oculis confitentur ac prædicant, *Loquebantur Apostoli, inquit idem Lucas, cum fiducia verbum Dei.*

Ex iis tam novis tamque stupendis impertientis se ac communicantis sancti Spiritus miraculis, intelligite, Adolescentes, quanti sit ejusdem gratiæ fieri participem, & ad ejusdem beneficentiæ communio-

nem aspirare posse. Neque enim existimate delapsus in terras fuisse divinum Spiritum, suum ut in Apostolos solos amorem tam multis tamque illustribus monumentis declararet. Et nos pariter respicit Dei omnipotentis munificentia, neque miserimus rerum nostrarum status ullam divinæ liberalitati moram afferret. Imò, hæc ipsa, quam lugere satis non possumus, animæ nostræ conditio fuscitare spes nostras debet, &, quo videtur esse deplorata magis, eo vehementius singularis illius beneficii desiderium debet accendere. Erant Apostoli, antequam divini Spiritus illapsus exciperent, ignavi, imbecilles, multis erroribus gravibusque peccatis obnoxii: Spiritus sanctus suo illos adventu mirabiliter immutavit. Hoc Primum. Ignavos nos, quot sumus, & imbecilles magis, pluribus gravioribusque erroribus ac peccatis laborantes novo Spiritus sanctus miraculo, si volumus, immutabit. Hoc Alterum. Utrumque, quantam apud nos tam singularis gratiæ fiduciam, quàm vehemens ejusdem desiderium debeat fuscitare, breviter demonstramus.

Quales putatis extitisse duodecim illos homines, qui per universas mundi plagas Christianæ fidei vexillum erexerunt, antequam ipsos Spiritus sancti gratia roborasset? Juvat, juvat in eorum infirmitatem inquirere diligentius; ut, dum mirabilem, quæ deinceps intercessit, morum conversionem suspiciemus, incredibilem divini Spiritus potentiam pariter admiremur. Eruditi ad unum omnes ab ipso Christo veritatis Evangelicæ præceptionibus ac documentis audierant centies, quàm fragilis esset rerum terrenarum natura, comparatio quàm difficilis, quàm brevis.

vis & plena sollicitudine fruitio, jactura quam gravis & amara. At tam parum profecerant sub tanti Magistri disciplina, ut divitiarum fulgore etiamnum perstringerentur, dignitates ambirent, honores aucuparentur, & de prerogativo inter singulos jure, magna animorum contentione disputarent.

Hinc patuit filiorum Zebedæi ambitio, cum illis instigantibus deprecatura Mater ad Christum accessit, ut amborum alter ad dexteram, alter ad sinistram in cœlesti regno considerent. Hinc ridicula, quam moverunt invicem, pridie quam è vita Dominus excederet, controversia, quis ex omnibus primas ferret. Hinc apud eundem Christum, cum ille è tumulo surrexisset, instare pertinaces, & crebris molestisque interrogatiunculis curiosius perferutari, num tandem illuxisset felix ille dies, quo se vindicaturum in pristinam dignitatem regnum Israeliticum promiserat. Frustra Christus admonerat eos sapius, *regnum suum non esse de hoc mundo*, alias esse ac longè dispares in eo leges ab iis, quæ apud terrenos Principes observarentur: primas in illo regno fore eorum partes, qui se infra ceteros abjecissent. His atque aliis oraculis cum errores suos minimè dedocerentur, cum nullam cœlestis doctrinæ partem caperent, cum indociles usque ac rebelles arcanis gratiæ motibus offenderentur, cum præstigiis atque illecebris inanibus miserum in modum capti ac delusi persisterent; tum demum fatigatus ac victus discipulorum suorum cæcitate ac pertinaciâ divinus ille Magister, discutendas eorum tenebras, emolliendam duritiem, pravitatem emendandam Spiritui sancto reservabat. *Baptizabimini Spiritu sancto*, inquit, *non post multos hos dies*, quod dum

Ipa. 18.

Act. 11.

Christus diceret, quid aliud volebat intelligi, subjicit Gregorius, nisi *Baptizabo vos igne, ut, absumpta omni cupiditate regni terreni, fortes sitis ad contemptum mundi*.

Jam verò ad illam cæcitatem pravitatemque mentis quanta imbecillitas animi accedebat! Agite quàm timidi, quàm vecordes, quàm ignavi erant, quotquot laborum suorum comites ac socios Christus assumpserat! Ecce fortissimus omnium ac generosissimus Petrus, qui paratum semori cum amantissimo Domino tam confidenter jactitabat, unius mulierculæ voce conterritus pavet, fremit, datæ fidei obliviscitur, Christum abnegat, ejurat, execratur. Ecce reliqui fortiores nihilo, aut Petro constantiores turpiter deficiunt, abscedunt, latitant, occultantur. Ecce emerso tandem è sepulcri tenebris Domino, & exhibente se ipsis videndum ac palpandum, nec oculis credunt, nec contrectantibus manibus fidem habent, nec auditis tam sæpe sacrarum Literarum testimoniis confirmantur. Mox post ipsos dies quadraginta, quibus Christus versatus cum ipsis est, & explanatis singulis Scripturarum locis, liquidò demonstravit, nihil contigisse sibi, aut toto vitæ cursu, aut mortis tempore, quod non fuisset multò ante divinis oraculis prænunciatum, exprobrare tamen ipsis vel tum cogitur, *incredulitatem & duritiâ cordis*. Denique assumpto ad dexteram Dei omnipotentis Christo Domino, tot excitati prodigiis, tot confirmati miraculis domi se continent Judæorum metu; & quem suis ipsi oculis superasse cœlorum orbis conspexerant, de eodem confiteri quidquam non sustinent! Hic erat nimirum, bone Jesu, tot documentorum fructus, hæc laborum merces, hoc impensu toties amoris emolumentum, ut in-

fidos 20

fidos, vecordes, ingratos discipulos experirere?

Quamquam nihil miremur: hoc ipse Christus præviderat, ipsisque adeo Discipulis prædixerat eventurum; cum missurum se ad eos polliceretur Spiritum veritatis, qui rudes atque imperitas mentes erudiret; Spiritum Justitiæ, qui revocaret errantes; Spiritum roboris, qui nutantes & imbecillos confirmaret. Verùm enim verò quàm stupenda rerum omnium conversio se objicit, postquam sacros divini Spiritus illapsus excepere! Video eosdem illos viros tam rudes, tam imperitos, depulsis prioris ignorantia tenebris, aperire sensum Scripturarum, occulta quæque pervidere mysteria, genus omne linguarum, quas nunquam didicerant, adhibere. Video piscatorem impolitum, nullis tinctum literis, nulla præditum sermonis elegantia aut verborum concinnitate, primo statim aditu persuadere tribus hominum millibus, quæ sentiret, mox alio die millibus quinque. Video concilium omne meticulosorum hominum prodire in lucem confidenter, & quæ de Christo noverant, palam prædicare! Ecquis autem horum tam validus ac potens effector, tam prodigus largitor, ut talia posse homines dederit? *Hæc omnia*, scilicet, *operatur unus atque idem Spiritus, dividens singulis prout vult*. Idem auctor, idem dator, idque voluntate sua, non alterius arbitrio, aut imperio: *prout vult*, inquit Chryostomus, *nôn prout jubetur*, ut liberalitatis sit divinae, non necessitatis, aut fortunæ, aut humani obsequii.

1 Cor. 12.

Quæ porro in omnibus & in singulis confidentia! quanta in patrandis miraculis auctoritas! quàm efficax in pellendis morbis, in fugandis Dæmonibus, in vincendis superandif-

que naturæ viribus potestas elucet! Quæ magnitudo animi ac firmitas circum fora Magistratum duci, & ad judicium raptari tribunalia nullo pallore! Virgas, fustes, lapidationes pati nullo gemitu? redire domum omnibus contumeliis affectos, & lætari ea re, quia contumeliis omnibus affecti sunt, idque ipsum summo honori ducere, singulare beneficium interpretari! Quæ inductio voluntatis, aut immittere se medios ignes, aut subire ollas ferventis olei, aut tradere se suffigendos cruci & necandos suspendio, incredibili cum animi lætitiâ & voluptate, quæ in ipsum corpus redundet! Hicne homines illi sunt, quos ad ipsum venientis hostis aspectum aufugisse, ad unam ancillulæ vocem concidisse metu vidimus? Unde ergo tantum fortitudinis & constantiæ in humana mente tam parum invicta malis; unde tantum gaudii ex crucibus ac tormentis, à quibus paucos ante dies tantopere abhorrebant? Sanctus nimirum Spiritus rem gerebat cum ipsis, neque cruciatus illis aut mortem obiciebat horribilem ac pertimescendam, ut natura ferr, urque vulgò credimus; sed multis nominibus amabilem atque experendam. O vim divini Spiritus admirabilem! ò stupendam neque prædicandam satis mutationem voluntatum! ò præsidium quocumque pretio redimendum!

Hanc verò Spiritus sancti vim incredibilem, & infusum ex alto robur quàm ardentibus votis ambire par est unumquemque vestrum, Adolescentes; nisi fortè ignoratis vosmet ipsos, & in deploranda rerum vestrarum conditione, hic etiam miseræ cumulus accessit, ut vestra vos mala minimè commoveant! Agite enim; scrutamini perniciosiores animæ vestræ latebras, implicationes cordis vestri sinus excutite. Putatis nihil

II. Pars.

hic

hic esse, quod illapsus divini Spiritus emundet ac corrigat? Nihil videtur vobis fordidum, quod abluat? nihil aridum, quod irriget? nihil frigidum, quod incendat; nihil saucium, quod fanet? nihil rigidum, quod inflectat? nihil infirmum, quod roborat? nihil devium, quod dirigat? Repetat unusquisque vestrum spatium prateriti temporis, & attentè secum ipse reputet, quàm multa, quàm gravia salutis impedimenta, quàm incitatas ad vitium propensiones, quàm arduas & vix superabiles ad exercendam virtutem difficultates experiatur!

Age tu, qui videris tibi securus præter modum futuriq; minimè providus, parumne timoris affert isthæc animi levitas atque inconstantia, quæ tam funestas in te varietates habet? Nunc virtutis custos ac patronus, apertas vitiorum monstris inimitias indicis; modò vitiorum delinitus illecebris virtutem turpiter abjicis & ejuras. Jam salutis studio reliqua censes esse posthabenda; mox, conversis in pejus studiis, animam esse tibi, quam serves, vix ac ne vix quidem cogitas. Hodie insolito quodam fretus robore nullis Christianæ vitæ asperitatibus deterreris; cras levissimas difficultatum umbras expavesces. Has inter virtutis ac vitii, torporis ac vigilantia, fortitudinis atque ignavia vicissitudines, quæ tua potest esse fiducia, Adolescens infelix? an quia fortitus animam bonam vehementiores ad pravitatem motus non sentis? an quia bene monentis & increpantis ad vocem Dei nondum penitus obduruisti? an quia vel inter ipsam liberioris vitæ licentiam suborta identidem bonæ frugis desideria experiris? an demum quia tam facile erigeris, quàm facile cecidisti? At nescis hunc fore tandem levitatis illius tuæ miserabilem exitum, ut stimulis etiam a-

crioribus conscientia tua sensim induret, neque te deinceps inconstantia pœniteat tuæ; nisi ut funestam in flagitiis constantiam amuleris? Cujus porro est efficere, ut in ea, quam jurasti Deo toties, fide perseveres, nisi divini Spiritus, qui Discipulos Domini per varios erroris, inconstantia infidelitatisque fluctus jactatos ad eam denique immutabilitatem transtulit, unde nullis vexationum procellis dejici ac disturbari poterunt?

Tu verò, si quis est tamen ejusmodi, quem effrenata cupiditas, & contracta per frequentes lapsus consuetudo mala, per tot flagitiorum sordes miserum in modum abripuit; non ignoras, quanto verferis tuæ salutis in periculo, nisi pestem illam, quæ te infecit jam totum, penitus extirperis. Tamen quàm parum feliciter elaborasti ad hunc usque diem, ut extirpares malum illud, & pristinam animæ tuæ integritatem restitueres! Ingemisti quidem nonnunquam, cum recurrentibus diebus illis, quibus in conspectu supremæ Majestatis exhiberi te mundum oportebat, inquinatam conscientia tuæ faciem intuerere: incufasti temetipsum, qui luctuosum illum in statum devenisses, nec ipsis etiam pepercisti lachrymis, quæ spem melioris vitæ deinceps afferrent. Hoc ipsum quoties visus es polliceri; cum projectus Sacerdotis ad pedes recentes adhuc cruentasque animæ plagas sanandas objiceres? Interim, dum periculi, quod incurres, admonebare; dum tristissimus inveterati habitus finis atque exitus representabatur; dum incutiebatur juvenili animo terribilis & nequam evitanda divinae justitiæ severitas; ut constanter profiterbare venisse demum diem illum, quo fatales consuetudinis pravae, cui servieras, nexus dissolveres! Verùm heu! pro-

do.

dolor! ut effusus labor omnis! ut oblitus tui postmodum! ut concepta pugnandi alacriter adversus tuæ integritatis hostem desideria statim evanuerent! vix effluxit dierum illorum solemnitas, per quos te receperas tantisper ad bonam frugem; vix elapsum benè Paschale tempus, quo expiatis prioris vitæ flagitiis, non videbaris eadem rursus admitturus; cum, renascente denuò ac reviviscente cupiditate, nec declinare prudenter blandientem hostem; nec fortiter sustinere adversantem potuisti! Ah! si confirmatus fuisses cœlesti Spiritus sancti robore, quod illapsum Apostolorum cordibus, tam fortes ipsos præstitit, & contra quascumque cupiditatum vires aut illecebras instruxit; quantum & tu quoque adversum exitiosam animi tui labem præsidium experireris!

Tu quem malus & imbellis timor, humanarumque rationum momenta ad ea plerumque flagitia pepulerunt, à quibus insita animo verecundia abhorrebas; qui deprehensus inter irreligiosos ac vitæ dissolutioris adolescentulos erubescis, nisi tam irreligiosus, quàm ipsi sunt, tam dissolutus videre; qui ne displiceas socio improbulo, aut apud eum morosus nimis ac tetricus audias, Dei incurrere odium, & inverecundi minusque pii adolescentis subire famam non vereris; dic, amabo, nosti, quàm misera sit illa servitus, cujus te jugo mancipas? quàm exitiosus tibi futurus sit intempestivus ille pudor, cum semel ex isto strictioris disciplinae domicilio in apertum ac patentem liberioris vitæ campum progressus tot habebis nonnunquam pietatis hostes, quot socios; tot voluptatis amatores, quot amicos; tot libidinum hortatores, quot domesticos? Quòd si periculi magnitudinem intelligis, unde tandem paras in-

Le Jay, Tom. I.

firmitati tuæ remedium, nisi ab ea pleniore gratia, quàm tibi, si volueris, hodie Spiritus sanctus impertiet? Cogita, quæso, quales dixerimus fuisse Apostolos, antequam Spiritum sanctum accepissent, quàm timidos, quàm socordes, quàm ignavos; post verò quàm audaces, quàm strenuos, quàm fortes, cum Spiritui sancto aditus in ipsorum corda parvulus? Non stabit nisi per te unum, quin eadem in posterum conditio tua futura sit.

Tu singularem ab ipsa infantia divina benignitatis providentiam expertus; quem Deus purum sceleris & expertem maculae præstitit ad hunc usque diem; cui sanctioris vitæ desiderium jam pridem iniecit; intellexisti sæpe uberiori lumine illustratus pariter & accensus periculofam fore tuæ saluti liberiozem vivendi formam, quàm impensius ambis, & votis omnibus affectas. Sensisti non semel, quàm parum habiturus sis in medio nationis pravae positus adversus pravitatem morum præsidii. Nactus es indolem facilem flecti ac ceream, minus patientem laboris & propensam plus æquo ad voluptatem; ac licet specialibus divinae gratiae donis præventus illas ab omni laque innocentiam tibi gratulari possis; non ignoras tamen dehescere quædam in te mala corruptela semina, quæ, si pravae consuetudinis aestu foveantur, aut irrigentur illecebrofis deliciarum torrentibus, in infelices olim ramos & teterrimos fructus excrescent. Interim vides aperiiri tibi securum vitæ tramitem, quem ingressus per varia vitæ hujus discrimina inoffenso pede ad beatam immortalitatem tuò pergeres. At te viarum angustia, locorum asperitates, difficultatum metus deterrant; aut forte pinguior hereditas, quæ te respicit, & spes ambitiosa, sortis cupidum

T

la.

lactat, ne vocantem Deum sequaris. O si, divine Spiritus, splendoribus lucis tuæ radiis Adolescentis hujus menti affulisses! ò si ferventioribus charitatis tuæ ardoribus illius pectus succendisses! Ut illæ quas sibi fingit difficultatum umbræ statim evanescerent! ut levia nulliusque ponderis viderentur, quæcumque gravissimos metus jam faciunt, disciplinæ severioris instituta! Ut fordescere inciperet, qui fucum nunc facit, & juniores perstringit oculos fortunæ micantis apparatus! ut abruptis viriliter, quæ morantur ipsum impedimentis quibuslibet, totum se divino obsequio in omne vitæ tempus manciparet!

Denique, Adolescentes charissimi, nemo vestrum est, si modò diligenter attenderit, qui vel in fitas ab ortu ipso, vel inductas consuetudinis pravitate cupiditates malas non sentiat, vel multa ab ipsis rerum exterarum imaginibus incitamenta peccandi, difficillimos ad exercendam virtutem obices non patiat. His atque aliis incommodis unus mederi potest divinus Spiritus, qui, si mentibus vestris fuerit illapsus; si totos sibi vos habeat; si vires & animos, quos solet, addiderit; cum oneri plerisque sit virtus, rectè facta odio, fuerint tamen, ne dubitate, adventu præsentiaque ipsius, ex amatis dulcia, ex gravibus levia, ex arduis & operosis facilia & expedita omnia.

Optemus igitur totis animis impertiri nobis cœlestem hunc & divinum Spiritum; invitemus eum ardentissimis precibus; prodeamus obviam venienti; & quandoquidem ipsi propositum certumque est optime de nobis mereri, quando illius dona nos spectant ad nosque pertinent, quando studio lubenti prolixoque omnem nobis suam auctorita-

tem, gratiam, copias, opes deferat; ita nos pari affectu & propensione mutua voluntatis agnoscamus dantis animum, excipiamus hospitio venerabundi, summa cum benevolentia, summo cum honore deducamus, fovemus acceptum, & reverenter atque honorificè tractemus. Obtestemur supplices, ut accessu suo in corda nostra affectiones omnes malas corrigat, sordes abluat, duritiem emolliat, ac suum ipse domicilium sanctificet. Postulemus denique, ut pretiosum illud pignus, quo par est modo, æstimemus, ut eo præsentem ac propitio utamur, ejus fruamur muneribus, ac nunquam tam singulari beneficio abutamur.

IN F E S T O

Corporis Christi.

ORATIO. VI.

Probet autem se ipsum homo, & sic de pane illo edat & de calice bibat; Qui enim manducat & bibit indigne, judicium sibi manducat & bibit, non dijudicans Corpus Domini. I. Cor. cap. II.

Quod est illud præcepti genus, quod Apostolus gentium fidelibus impertit; aut quibus continentur finibus periclitandi sui necessitas, antequam ad sumendum Christi corpus ac sanguinem quis accedat? An percepistis unquam satis, Adolescentes Christiani, quanta vis esset legis illius, quæ jubet unumquemque probare semetipsum? an sensitis quanti sit ad salutem animæ in faciendo ejusmodi pericula diligenter esse versatum? Ecce multis jam abhinc annis plerique omnes di-

vinæ mensa accumbitis; instauratis sæpe cœlestes epulas, & vivifico pane ac sanguine refecti estis. Verùm itane præparatis animis sacrum illud gustastis convivium, ut contemptæ legis hujus infractæque nemmo reus existeret? *Probet autem se ipsum homo, & sic de pane illo edat, & de calice bibat?* Nam quia bona pars hominum probationis genus istud aut ignorat aut negligit, quàm multos quotidie videre est, quibus hoc Sacramentum ad fovendam animæ vitam sanandæque ejusdem ægritudines institutum, non ad salutem aut levamen morbi proffit, sed ad irritandam mali acerbiter, funestamque perniciem inferendam?

Cui incommodo ut eamus obviam, excutiamus primùm, Adolescentes, quid aspirantibus nobis ad sacrum Dominici corporis epulum injungat Paulus: id ipsum verò quàm præstare sedulo oporteat, deinde expendamus. Quod utrumque si persuadere vobis possim, felicem me profectò, quæ voti compos effectus, tristissimum, quod incuriis ac negligentibus imminet, exitium vestris à cervicibus averterim!

¶ Pars Ergo quid voluit Paulus, quid intendit, quid designat potissimum, cum præcipit, *Probet autem se ipsum homo, & sic de pane illo edat, & de calice bibat?* Numquid hoc innuebat tacitus, in cogitanda frequenter ac sedulo hujus mysterii dignitate, diligenter illi ponendam esse operam, qui suscipiendum suis præcordiis Christum Dominum præsumeret. Hac enita est, opinor, vis illius admonitionis, quæ impertit Paulus, quasi apertius diceret. O tu qui præparas in corde tuo divinæ Majestatis habitaculum, attende seriò quanta sit dignitas illius hospitis quem ambis; discere cujus tandem fabricæ

debeat esse domicilium, in quo habitet Deus, quem cœlum ipsum non capit. Hoc tibi persuadeas, propioribus, ut par est, divinæ fidei illustratus radiis, ad eum te vocari honoris apicem, ut unam rem deinceps cum Christo efficias, neque alius ab eo videare; hoc enim est, quod promisit ipse conceptis verbis, *qui manducat meam carnem & bibit meum sanguinem, in me manet, & ego in illo.* Hinc intelliges meliùs, quàm severum facere te rerum tuarum examen oporteat; quàm accuratus esse debeas in perlustrandis penitioris animæ partibus, in detergendis scelerum omnium purgamentis, quàm rigidus in recidendis extirpandisque cupiditatum malarum fibris, ne quid adhærescat fortè residuum, quod verendi numinis præsentia non ferat, quod lædere possit purissimos ipsius oculos, quod inficiat ac maculet carnem Christi sacratissimam, quàm permiseri jam jam cum tua necesse sit; atque, ut sic loquar, confundi. Quod nisi præstiteris, nisi vim contentionemque mentis omnem ad mundandum cordis tui habitaculum adhibueris, nisi vulgarem inter ac spiritalem eam prævium maturumque judicium feceris; vide, ne periculum incurras, ut innocentiam cum scelere, puritatem cum sordibus, Christum cum Demone, novo profusus & inaudito communionis vinculo consocias; ne domicilii cujusdam amœnissimi loco, quod sibi ad habitandum Deus elegerat, junctum erigas in corde tuo tribunal, unde irrevocabilem mortis sententiam rigidus spreti corporis sui vindex in te pronunciet. *Qui enim manducat & bibit indigne, inquit Paulus, judicium sibi manducat & bibit, non dijudicans corpus Domini.*

Hic verò utinam nativis adumbrare

re coloribus possim sacrilegæ Communionis imaginem, & tam fœdam sceleris illius speciem altissimis vestrum omnium cordibus insculpere, ut certum hinc adversus inorum corruptelam, cui vestra hæc ætas erit imposterum obnoxia, præsidium habeatis. Tu mihi pares suffice vires, ò Deus, tu meis adde verbis robur ac pondus, quo percussæ teneræ adhuc Adolescentum mentes, quos in disciplinam meam regendos ac moderandos tradidisti, ita se contra labem ejusmodi præmuniant; ut jam tum satius mori arbitrentur, quam tale flagitium unquam perpetrare.

Nam quale portentum illud foret, amabo vos, Adolescentes charissimi, si quis lethalis peccati conscius peccatus in suum Christum admittat: an cognitam probè sceleris hujus gravitatem hæcenus habuistis? Expendite mecum hodie diligentius totum illud, quantum quantum est, & ad execrandi facinoris acerbiter perhorrescite. Quid enim agis, Adolescentens Christiane, si quis esses tamen tam perditus, quid agis, inquam, dum mortalis noxæ conscius ad sacram mensam accedis? Nihil hic moror, quam nefariæ proditiōis artifex incedas, qui contempti pollutique Christi sanguinis reus, cum expurgare conscientiam debuisses, os pestilens & immundum castis epulis pares ostentare. Mitto impios simulata mentis dolos, dum invidia, odio, lascivia plenus, frontem nihilominus, oculos, vultum, ad pudorem, ad modestiam, ad pietatem fingis & erudis; dum confertam inter piorum Adolescentum turbam, quasi delapsus aliquis è Cælo Genius, impudenter te offers, & omnium in te ora atque admirationes convertis. Sileo protervam temeritatem atque audaciam, dum purissimis immaculati agni nuptiis contaminatus for-

didatusque totus non vereris assistere. Levia sunt ista, & rudis quidam flagitii majoris apparatus. Verum cum in genua supplex procidis; cum te propinas ore blando, cum linguam porrigis, cum vivificam hostiam intra pectoris infecti angustias demittis, quod sceleris genus, infelix, quam novum sacrilegii portentum designas? Tu Deum tuum honoris gratia scilicet in illud deducis hospitium, ubi nihil est quod hospiti amantissimo displicere non debeat? tu medias illum inter cloacas ac fordes collocas; tu cum hoste nequissimo Christum socias ac componis; tu afficiendum injuria, contumelia provocandum, laceffendum opprobriis objectas: tu convertis in venenum & in perniciem, quod in escam fuerat & salutem institutum; tu suavissimo tenerissimi amoris argumento in ruinam abuteris. Christo referas tu quidem atque aperis cordis tui penetralia; at quo tandem consilio? quo fine, nempe ut admisum semel illudas, conculces, crucifigas & morte crudelissima condemnes? Hoc enim detestabili parricidio scelerata Communio concluditur, testante Apostolo eodemque exprobrante. *Rursum crucifigentes sibi meripsum Filium Dei, & offensus habentes.*

Verum enimverò quam demum sceleris sui pœnam expectet, qui hanc facere Christo injuriam non dubitaverit? accipite, Adolescentes, & faxit Deus, ut nemo vestrum fœnestissima divinæ ultionis vestigia nunquam in se deprehendat! Hoc est sacrilegæ Communionis fatum ineluctabile, ut cæcitatem mentis & cordis duritiam semper importet; quo quid tristius & deplorandum magis? Neque verò necesse est reconditius aliquod accersere justitiæ exemplum tam severæ, cum notissima

numa

num in persona Judæ ac pervulgatum habeamus. Quandiu temperavit ille à Communione sacrilega, nunquam potuit adduci, ut, quod destinaret animo detestabile parricidium exequeretur; adeo sceleris ipsius atrocitas, impensi toties amoris recordatio, amantissimi Domini benignitas, aspirantis & à scelere dehortantis gratiæ vis etiam festinantem ad flagitium retardabant! Verum ubi prorectam Christi manibus impuro pectore Eucharistiam absorbit, ecce surgit statim à cœna consilium ut peragat; adit Sacerdotum Principes, proditiōis pretium pecuniam accipit, adest ipse cohortis impuræ signifer mitissimum Dominum pacis osculo traditurus. Nihil jam eum pungit aut moratur vel proditiōis atrocitas, vel amica Christi exprobratio, vel prostrata ejusdem voce & retro corruentia perduellium agmina. Ruit præceps per omne nefas furentis in morem, nec admissum credit sceleris satis, qui amantissimum Dominum inimicorum suorum in manus traderit, nisi supremum calamitatis suæ cumulum adjiciat, & de misericordia divina desperet. Sic Christus illatam primùm suo corpori contumeliam ultus est ad cautionem terroremque cæterorum, qui verendi mysterii religionem polluere deinceps præsumerent. Neque enim existimate Christum mitius agere cum eis, qui exemplum Judæ secuti Sacramentum Eucharistiæ turpissima conscientia commaculant, quia neque tam apertam, neque tam illustrem vindictam exercet. Nam si repeteretur origo pravitatis illius, quæ Christianorum mores hodie dedecorat, in promptu sit intelligere, tam exitialem corruptelam non potuisse, nisi justam violatæ per sacrilegos usus divinæ Eucharistiæ in pœnam, contingere.

Le Jay, Tom. I.

Quare neque vereat sinistrum quiddam & ominosum malè suspicari de vobis, Adolescentes, si in hac ætate vestra, quam vel ab ipsa sceleris umbra esse decet alienam; quæ defæcata vulgo est ab omni sordium contagio, dum indoli suæ permittitur; cui virgineus quidam candor ac pudor mirè convenit; quæ virtuti induendæ nata factaque videri possit; quam propterea Christus, dum viveret, singulari habuit in pretio; quam adamasse visus est plurimum, & cæteris ætatibus imitandam proponere: si in hac, inquam, ætate inveniretur vestrum aliquis minus instructus ab iis virtutibus, quæ adesse in adolescente liberaliter educato debent; si quis non ita religiosus ac pius; si remissus in officio, si petulans in verbis, in colloquiis dissolutus, in omni parte vitæ corruptior ac depravator existeret: ad hæc si sectator alexæ, voluptatis percupidus, fastidiosus pietatis osor ac religionis audiret; si exulasse ab eo pudor omnis & Sacrorum reverentia viderentur; si indocilem se, ferreum, intractabilem exhiberet; an non ætatis tam teneræ depravatio tanta illatæ Christo contumeliæ, & contaminati sacrilegæ Communionis augustissimi Sacramenti reum argueret? Sic est, Adolescentes Christiani, quisquis flagitium ejusmodi admisset vel semel, dignus ille profecto, quem Deus turpissimis quibusque vitiorum monstris permitteret!

Videte ergo, quanta vobis incumbat deinceps necessitas, sic excutiendi expurgandique conscientiam vestram, nihil ut ab ejusmodi periculo metuendum habeatis. Verum si immunem ab omni labe eum esse oportet, qui cœlestem vivificumque panem comedere ambierit; unum est tamen inter cætera peccati genus, à quo

T 3 tan-